

Capitolul 9

Introducere

Acest capitol este o continuare a ultimelor versete din capitolul anterior, unde a fost vorba de o nouă abatere de la Domnul. Aici citim de o părăsire a lui Dumnezeu cu urmări și mai mari. Urmarea este sclavia și înjosirea. Dar sclavia aici nu este urmarea unei puteri dușmane din afară, ci dinăuntru. „Lecția” anterioară s-a referit la comportarea poporului față de dușmanii săi; „lecția”, pe care o vedem în istoria lui Abimelec, are a face cu relațiile din interiorul poporului lui Dumnezeu.

În Abimelec întâlnim pe cineva, care nu luptă împotriva dușmanilor, dar în schimb stăpânește peste poporul lui Dumnezeu. Lui și comportării lui îi este dedicat cel mai lung capitol din cartea Judecători, 57 de versete. Abimelec nu este un eliberator al lui Israel, ci el este unul, care prezintă un principiu, care se vede și la un Diotref. Diotref este amintit de apostolul Ioan în cea de-a treia epistolă a sa. El este unul, *»cărui îi place să aibă întâietatea între ei (adică în Biserică)«* (3 Ioan, versetul 9). El este unul care își asumă autoritate, prin excluderea altora, așa cum spune Ioan mai departe despre el: *»nu vrea să știe de noi (sau: nu ne primește)«*. El nu suportă concurența. Această comportare o vedem în Abimelec. Se observă, că el nu numește nici măcar o dată numele lui Dumnezeu. În afară de aceasta el este persoana cea mai obscură, care în Vechiul Testament reprezintă un tablou al omului păcatului, al lui antihrist. Să păstrăm aceasta înaintea ochilor, când ne vom ocupa cu istoria lui.

Cel mai important este însă, că el lasă să se recunoască ceva, care este prezent în inima noastră a tuturor. Ne este tuturor în sânge, să vrem să fim primul, să fim cel mai important. Trebuie să privim la Domnul Isus, care S-a făcut nimic și a devenit Slujitorul tuturor. El *»n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți«* (Matei 20,28). El nu numai a spus aceasta, ci a și practicat. De aceea El poate spune ucenicilor Săi, când se certau între ei, cine să fie cel mai mare între ei (deci această tendință de a ajunge la renume era și în ei): *»Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic, și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare; cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă«* (Luca 22,26-27). Să luăm seama în timpul studiului comportării lui Abimelec la contrastul dintre comportarea lui și comportarea Mântuitorului nostru.

Punerea mâinii pe putere – versetele 1-6

Abimelec nu este numit judecător. El nici nu a fost chemat de Dumnezeu să elibereze pe Israel. Probabil că pe baza înțelesului numelui său („tatăl meu este împărat”) a ajuns la ideea, să pună mâna pe putere pe baza succesiunii. Tatăl său a fost conducătorul poporului; și el trebuia de asemenea să devină conducător. Oricum ar fi, în cele din urmă el pretinde ceva, pe care tatăl său l-a refuzat și în felul acesta devine unul care stăpânește *»peste cei ce i-au căzut la împărțeaală«* (1 Petru 5,3). El aparține felului de oameni, despre care vorbește apostolul Pavel, când în Faptele Apostolilor 20,30 vorbește bătrânilor din Adunarea din Efes: *»Și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricacioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor.«* Așa cum am spus în introducere, el este un Diotref. Abimelec aparține tipului de oameni, care conduc Adunarea așa cum managerii conduc firma lor. Un astfel de om va încerca întotdeauna să strângă oameni în jurul lui și în felul acesta să-și realizeze ideile lui cu privire la practica în Adunare și să producă schimbări. Ca să obțină această țintă, își arată bunăvoința lui, ca în felul acesta ceilalți să se simtă obligați față de el. Campania lui de propagandă merge bine și vorbirea lui are efect.

Abimelec se arată ca și cum ar vrea să intervină pentru interesele familiei sale și cu dibăcie apelează la sentimentele lor, în timp ce omoară 70 din frații lui vitregi. El nu se prezintă ca fiu al lui Ghedeon, ci ia caracterul mamei lui. Fără îndoială Ghedeon a crescut pe cei 70 de fii în casa

sa, în timp ce Abimelec a crescut în Sihem. El nu cunoaște nici un respect față de frații lui vitregi. După ce a fost ales, i-a omorât. Pentru aceasta plătește un siclu de argint pentru fiecare persoană la niște oameni fără căpătâi, care prind pe cei 70 de frați și îi țin, în timp ce Abimelec îi omoară unul după altul pe o piatră. Probabil că este piatra pe care Iosua a ridicat-o în Sihem ca mărturie împotriva poporului (Iosua 24,25-27). Bani sunt luați din templul idolilor, dar aceasta nu-l deranjează câtuși de puțin.

Abimelec vrea să se înalțe singur și în privința aceasta se aseamănă cu persoana descrisă în Daniel 11,36. Am arătat deja analogia dintre Abimelec și antihrist. Caracteristicile lui antihrist le aflăm din 1 Ioan 2,22; 4,3 și 2 Tesaloniceni 2,3-4. Antihrist lucrează tot așa ca și Abimelec. Și el știe să câștige favoarea poporului prin cuvinte frumoase (Psalmul 55,22; Daniel 11,32). La Absalom, un fiu al lui David, găsim de asemenea aceste semne caracteristice (lingușirea, vorbirea cuceritoare). Comportarea lui este descrisă în 2 Samuel 15,1-6. Secțiunea se încheie cu cuvintele: »*Și Absalom câștiga inima oamenilor lui Israel.*« Tot așa face și Abimelec aici.

Un om scapă plutonului de execuție: Iotam (vezi și 2 Cronici 22,10-12). Numele lui înseamnă „Domnul este desăvârșit”. El este un martor adevărat al numelui său. Dumnezeu nu va fi niciodată fără martori. Iotam depune mărturia lui în versetele care urmează. El este un adevărat Antipa, aceasta înseamnă „unul împotriva a toți”. Pe un Antipa îl întâlnim în Apocalipsa 3,13. El reprezintă rămășița credincioasă, pe care Dumnezeu o păstrează în toate timpurile, după alegerea harului Său (Romani 11,5).

Abimelec este primul om care se proclamă împărat în Israel. El desconsideră total ce se spune în Deuteronom 17,14-20, unde Dumnezeu prezintă drepturile Sale cu privire la această funcție. În chip ironic, această încoronare are loc lângă stejarul sădit în Sihem, unde Iosua a dat poporului Cartea Legii lui Dumnezeu (Iosua 24,26).

Pildele lui Iotam – introducere la versetele 7-21

Prin parabolele sau pildele sale, Iotam vrea să explice, că domnia peste alții înseamnă nimicirea binecuvântării lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu vrea s-o dea. Acolo unde oamenii primesc șansa să stăpânească, lucrurile esențiale sunt distruse: lucrarea și binecuvântarea din partea Duhului Sfânt (prezentată prin măslin), bucuria (prezentată prin vița de vie) și dreptatea (prezentată prin smochin), toate daruri ale lui Dumnezeu. Rezultatul final al stăpânirii se vede în tufa de spini (cu ajutorul cărora locuitorii din Sucot au învățat o lecție aspră), care nu va da naștere la nimic altceva, decât numai la dureri. Aici se arată unde duce conducerea omenească în Casa lui Dumnezeu. Copacul este simbolul puterii conducătoare. Putem vedea aceasta, de exemplu, și la Nebucadnețar (Daniel 4,20-22). La copaci este totdeauna vorba de aducerea roadelor și de distrugerea roadelor, atunci când stăpânirea omenească se extinde. Prin natura lor, oamenii vor să fie conduși de cineva, în a cărui viață se văd roade. Adevăratul duh al domniei este duhul de slujire, așa cum se recunoaște clar din evanghelia după Luca 22,27. Exercițiul autorității în sensul de dominare are valoare mult mai mică decât slujirea roditoare.

În parabolele despre copaci, Iotam prezintă pe față caracterul lui Abimelec, precum și comportarea incorectă și necinstită a locuitorilor din Sihem față de amintirea tatălui său Ghedeon. Vom vedea că istoria lui Iotam o putem aplica la conducerea persoanelor dar și la supraaccentuarea unei anumite învățături. Ținta pildei este, ca noi să recunoaștem conducerea din partea lui Dumnezeu și să fim atenți, să nu ne punem într-o astfel de poziție, sau să ne lăsăm confirmați de alții, care vor să ne acorde un loc de cinste.

Unde și despre ce vorbește Iotam – versetul 7

Când i s-a relatat lui Iotam, că Abimelec a fost rânduit ca împărat, el nu-și pune mâinile în șolduri. El merge pe muntele Garizim, muntele binecuvântării (Deuteronom 27,12). Prin aceasta el arată, că el caută binecuvântarea pentru popor. Pentru aceasta vrea să se lase folosit de

Dumnezeu și în felul acesta să îndeplinească misiunea, pe care Dumnezeu i-a dat-o. Cine, ca și Iotam, prin harul lui Dumnezeu a scăpat de judecată, acela poate fi o unealtă potrivită pentru binecuvântarea acelor care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Iotam nu a vestit în mod simplu judecata. Ceea ce povestește el are un înțeles adânc. El nu a vorbit enigmatic. Fiecare a înțeles bine, despre ce vorbea el. El prezintă calea binecuvântării și lasă să se recunoască care sunt urmările, dacă nu se merge pe această cale. Cine ascultă de el, deci cine recunoaște adevărul cuvintelor sale și acționează corespunzător, acela va găsi un drum liber spre Dumnezeu și totodată va fi ascultat de El. Așa stă solitarul acolo, care vrea să fie spre binecuvântarea întregului popor. Pilda lui Iotam cuprinde taina, cum poți fi auzit de Dumnezeu.

Măslinul – versetele 8-9

Primul copac care vorbește este măslinul. El este simbolul energiei și iluminării, al puterii și roadei Duhului Sfânt. Uleiul de măsline făcea ca sfeșnicul să ardă permanent în Locul Preasfânt, așa că acolo era lumină (Exod 27,20). Citim de asemenea, că în Vechiul Testament profeții și împărații au fost unși cu ulei. În Noul Testament credincioșii sunt văzuți ca preoți și împărați (Apocalipsa 1,6) și ei sunt descriși ca aceia care au fost unși, nu literalmente cu ulei, ci cu Duhul Sfânt (1 Ioan 2, 20,27). Deci uleiul este un simbol al Duhului Sfânt.

Deci când în viața unui om devine clar vizibilă lucrarea Duhului Sfânt, este foarte probabil ca el să fie rugat să preia conducerea. Într-o comunitate de credință se poate întâmpla ca lucrarea și vorbirea Duhului Sfânt să fie așa de mult supraaccentuate, că prin aceasta ele își pierd locul lor adevărat. Atunci darurile Duhului devin etaloane pentru evaluarea vieții spirituale a credincioșilor. Cine are un anumit dar al Duhului, acela savurează un respect mai înalt decât cel ce nu are acel dar. Cine cercetează Biblia în privința aceasta, acela va descoperi, că Duhul Sfânt nu a venit ca să se prezinte pe Sine Însuși, ci El a venit, ca să glorifice pe Domnul Isus. Citim aceasta în evanghelia după Ioan 16,13-14, unde Domnul Isus vorbește despre Duhul Sfânt: *»Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.«* Aceasta nu înlătură nimic din slava și dumnezeirea Persoanei Duhului Sfânt. Întrebarea este, ce loc ocupă Duhul Sfânt în cadrul Dumnezeirii și ce face El pe pământ. (În treacăt fie remarcat: de aceea adresarea la Duhul Sfânt și adorarea Lui prin cuvânt și cântare și rugăciune este nepotrivită; pentru aceasta nu există în Biblie nici un singur argument.)

Ceea ce realmente în viața unui creștin poate deveni vizibil, este roada Duhului, așa cum este ea descrisă în epistola către Galateni 5,22. La cine se găsește această roadă, acela va fi foarte curând rugat să preia conducerea. Va fi atunci răspunsul: „Eu sunt prea preocupat cu lucrurile lui Dumnezeu, ca să preiau conducerea?” Măslinul are de a face cu făgăduințele, date de Dumnezeu poporului Său (Romani 11,16-24). Totodată El prezintă pe credincioși, ca pe aceia care în toate se bazează pe Dumnezeu (Psalmul 52,9).

Concluzionând putem spune, că „fratele măslin” este acela care se lasă călăuzit de Duhul Sfânt și la care este vizibilă roada Duhului. El este unul care ține seama de făgăduințele lui Dumnezeu și în toate lucrurile se încrede în El. Dacă în Adunarea locală este un „frate măslin”, atunci lui i se poate spune: „Vrem să te punem conducător, așa cum este în Bisericile din jurul nostru”. Este de sperat, ca răspunsul lui să se asemene celui al măslinului, ca astfel el să poată și mai departe aduce roadă spre gloria lui Dumnezeu.

Smochinul – versetele 10-11

Smochinul îl întâlnim în Biblie pentru prima dată în Geneza 3,7. După ce Adam și Eva au păcătuit și au văzut că sunt goi, au vrut să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin. Aceasta este un indiciu, că smochinul vorbește despre judecată. Adam și Eva își confecționează o

învelitoare, ca să poată apărea înaintea lui Dumnezeu. Dar această învelitoare nu este suficientă. Tot așa este cu toate faptele proprii neprihăniri, prin care omul gândește să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este o neprihănire fără roade pentru Dumnezeu, sunt numai frunze, o înfățișare exterioară. Același lucru găsim în evanghelia după Marcu 11,13-14. Domnului Isus Îi este foame și vrea să mănânce dintr-un smochin. Dar acolo se găsesc numai frunze și nicio roadă. Din cauza aceasta Domnul bleastă smochinul.

Smochinul este un simbol pentru Israel (vezi și Osea 9,1). Dumnezeu a venit în Hristos la poporul Său, ca să caute roadă la el. El Și-a dorit mult aceasta. Dar ce a găsit? Un popor care era total stăpânit de o neprihănire proprie, creată de el însuși. Dar niciodată ceea ce omul face prin eforturile proprii nu-l va face plăcut înaintea lui Dumnezeu. Când Domnul Isus a fost dus la cruce și omorât de acest popor, stăpânit de o neprihănire proprie, s-a dovedit pe deplin că omul este complet păcătos. Pe Dumnezeu Îl interesează *roada* neprihănirii, și nu o *aparență* de neprihănire. Această roadă va deveni vizibilă cu siguranță, atunci când ea este urmarea unei dragoste care se revarsă în cunoștință și orice pricepere și este trăită practic în viața de credință, cu privirea îndreptată spre venirea lui Hristos (vezi Filipeni 1,9-10). La cine se găsește aceasta, acela este »umplut de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu«. Smochinul vorbește de roadă, dar și de vindecare. În Isaia 38,21 este vorba despre o turtă de smochine, care a fost pusă pe rănile lui Ezechia. Prin aceasta el trebuia să fie vindecat.

Eu cred, că din toate acestea putem să învățăm următoarele: în Adunare, păstorii și învățătorii au în mod deosebit o lucrare de hrănire și înviorare, de vindecare și sprijinire a mădularelor poporului lui Dumnezeu. Lucrarea lor va avea scopul, ca roada neprihănirii în credincioși să crească și să înflorească, în așa fel ca Dumnezeu s-o poată savura. Acești „frați smochini” trebuie să fie atenți, ca să nu schimbe această lucrare cu poziția de stăpânitori peste poporul lui Dumnezeu. În aceasta este inclusă și o atenționare, și anume, experiența de credință practică nu trebuie să primească o valoare prea mare. Acest pericol există acolo unde în mod deosebit se exagerează creștinismul practic, în timp ce se trece cu vederea învățătura biblică corespunzătoare. Atunci smochinul ajunge să plutească peste ceilalți copaci.

Vița de vie – versetele 12-13

Următorul copac este vița de vie. Vița de vie, respectiv vinul este în Biblie totdeauna un simbol al bucuriei. Citim în versetul 13, unde se vorbește despre vin, că el »înveselește pe Dumnezeu și pe oameni«. Psalmul 104,15 confirmă acest gând: »... vin, care înveselește inima omului«. Israel este comparat în Isaia 5,1-7 cu o vie. Dumnezeu voia un popor, de care putea să se bucure. În versetul 7 se spune foarte nimerit: »Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea.« Din păcate a trebuit să urmeze următoarea afirmație: »El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apăsare!« Israel nu l-a adus bucuria, la care El S-a așteptat și pentru care a făcut totul. În Ioan 15, unde Domnul Isus este văzut ca adevărata viță, Domnul spune cum putem noi să aducem roadă spre glorificarea și bucuria Tatălui. Pe scurt spus: ce spune Domnul Isus, se bazează pe ascultare. Versetele 10 și 11 din Ioan 15 arată foarte frumos acest lucru: »Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.«

În viața unui „creștin-viță de vie” se vede ascultarea, care aduce bucurie pentru Tatăl și pentru el însuși. El vrea să fie ascultător de Dumnezeu și nu vrea să schimbe bucuria, care i-a fost dăruită, cu poziția de stăpânitor peste poporul lui Dumnezeu. În întrunirile Adunării s-ar putea ca bucuria să fie foarte accentuată, de exemplu ca reacție la tristețea adâncă care a domnit din când în când în străngerile laolaltă. Această tristețe nu este bună. Noi avem dreptul să ne bucurăm de tot ce ne-a dat Dumnezeu.

Dar și aici este vorba de un echilibru: între conștiința a ceea ce suntem noi prin natura noastră și că Domnul Isus a trebuit să sufere pentru aceasta, pe de o parte, și, pe de altă parte, marea recunoștință și bucurie cu privire la ce a făcut Domnul Isus, precum și cu privire la rezultatele de care avem parte. O accentuare prea mare a bucuriei diluează în practică adevărata bucurie, făcând din ea un sentiment „frumos” și se îndepărtează tot mai mult de ceea ce bucură cu adevărat inima lui Dumnezeu. Și despre această ultimă bucurie este vorba. Inima lui Dumnezeu se bucură de tot ce noi Îi spunem despre Domnul Isus, despre lucrarea lui la cruce și despre faptul, că El în toate a glorificat pe Dumnezeu. Inima lui Dumnezeu se bucură de tot ce El vede în viața noastră din Domnul Isus, din ascultarea și viața de dăruire a Fiului Său.

Spinii – versetele 14-15

După aceea vine la rând „adevăratul” stăpânitor. Copacii, care au fost în călătorie, ca să ungă un împărat peste ei (versetul 8), au apelat zadarnic la măslin, la smochin și la vița de vie. Și – foarte ciudat – rezultatul nu este, că ei se întrebă dacă pretențiile lor au fost corecte, ci ei rămân pe drumul lor și nu se reîntorc la locul lor de baștină, ca acolo să aducă roada lor. Ei au fost și au rămas nemulțumiți cu locul lor din pădure. Dacă niciunul din candidații adevărați nu a fost gata să devină împărat, atunci cineva, la care ei nu s-au gândit, ar vrea să devină împărat.

Citim ceva în versetul 14, despre care până aici nu am citit, și anume, că rugămintea vine din partea tuturor copacilor. Prin toate îndrumările, dorința după un conducător se pare că a devenit mai puternică. Ei trebuiau și voiau să aibă pe cineva, care să domnească peste ei. Acesta este un punct ideal de plecare pentru un spin.

Un spin trezește amintiri vii aceluia care odată a venit în contact cu el. De la un spin ne putem aștepta numai la dureri. Spinul nu spune nimic despre rod, ci vorbește despre umbră (ca și cum spinul ar putea oferi protecție față de soarele arzător!) și foc. Cine se așează sub un spin poate să aibă parte numai de zgârieturi și dureri.

Spini sunt urmarea directă a păcatului (vezi Geneza 3,17). Cine își caută refugiul la mijloace păcătoase, ca să-și satisfacă plăcerile, nu se poate aștepta la nimic altceva decât la decădere. Tufa de spini înfățișează blestemul ca urmare a păcatului, care ia naștere în omul care se preocupă cu sine însuși. Un compromis nu este posibil – ori supunere, ori moarte. Aceasta se va vedea în restul acestui capitol. Cine vrea să fie cineva între frați, dovedește numai că el este o tufă de spini.

Interpretarea parabilelor – versetele 16-20

De pe înălțimea sigură a muntelui Garizim, Iotam începe să tălmăcească ascultătorilor săi parabola. Prin acustica dintre munți, el este auzit bine de către toți. Ce spune el, trebuie să facă impresie puternică asupra conștiinței ascultătorilor (versetul 16), care se aflau în vale, dedesubtul lui. El le aduce aminte de favoarea de care au avut parte în trecut din partea lui Ghedeon (versetul 17) și le amintește de marea lor lipsă de recunoștință (versetul 18). După aceea accentuează rezultatul răzvrătirii lor (versetul 20). În expunerea sa, Iotam prezintă clar diferența dintre Ghedeon și Abimelec. El descrie lipsa de valoare a lui Abimelec, pe care oamenii din Sihem l-au acceptat de bună voie ca împărat al lor, și îi învinovățește de atitudinea lor lipsită de respect față de casa tatălui său, căruia îi datorau foarte mult. O așa nedreptate de mare nu poate rămâne nepedepsită. Ei vor mânca roadele faptelor lor. Legământul dintre Abimelec și cetățenii din Sihem se va sfârși printr-o luptă, o nimicire reciprocă. Iotam spune în versetul 20 ce se înțelege prin spini: Abimelec.

Atitudinea lui contrară tatălui său se vede și din faptul că Ghedeon a respins împărăția, așa cum au făcut și copacii cei buni. Împărăția lui Abimelec va însemna pieirea poporului și a lui însuși. Acesta este un alt contrast față de Ghedeon, despre care Iotam spune în versetul 17: »*Căci tatăl meu s-a luptat pentru voi, și-a pus viața în primejdie.*« Ghedeon și-a riscat viața; textual se spune

»și-a lepădat viața«. Aceasta lasă să se recunoască dăruirea deplină a lui Ghedeon pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu. În privința aceasta se aseamănă cu Domnul Isus, care nu numai Și-a riscat viața, ci a dat-o, ca să ne salveze. Abimelec se aseamănă diavolului, care vine să fure, să taie și să nimicească. În evanghelia după Ioan 10 citim acest contrast. Domnul Isus spune acolo: *»Hoțul nu vine decât să fure, să junghie, și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.«* În primul recunoaștem din nou pe Abimelec, în ultimul pe Ghedeon.

Iotam fuge – versetul 21

După această vorbire scurtă, dar bogată în conținut, Iotam fuge. Probabil că locuitorii din Sihem au încercat să escaladeze muntele, ca să-l prindă. El ajunge la Beer, ceea ce înseamnă „izvor”. O fântână este un loc bun de refugiu. Într-o fântână este apă proaspătă; acolo te poți permanent înviora. Totodată ea constituie o protecție față de dușman. Din frică față de frații lui, Iotam a rămas acolo.

Și pentru noi există un astfel de izvor de înviorare și de protecție. Acest izvor este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă noi, ca și Iotam, am atras atenția cu privire la lucrurile greșite din poporul lui Dumnezeu și din cauza aceasta am avut parte de dușmănie, atunci ne găsim singura noastră înviorare și siguranță în Cuvântul lui Dumnezeu. În cartea Numeri 21,16-18 este amintit de asemenea numele Beer. Acolo nu întâlnim numai o persoană, ceea ce este un semn al timpului de decădere și necredincioșie generală, ci acolo vedem tot poporul. Ce face poporul acolo? El cântă. Aici avem un rezultat minunat al poposirii la izvor. Martorii credincioși se retrag la izvor, unde este apă vie, și acolo cântă cântări de laudă spre onoarea lui Dumnezeu și a Domnului Isus.

Dumnezeu începe să răsplătească – versetele 22-25

Un proverb înțelept spune: morile lui Dumnezeu macină încet, dar sigur. Câteodată se pare că Dumnezeu nu își ține făgăduințele. Și în 2 Petru 3,3-10 avem o astfel de situație. Domnul Isus a spus, că El va veni în curând, și încă nu a venit. Dar ce sunt o mie de ani pentru Dumnezeul veșnic? Dar în cazul lui Abimelec au trecut trei ani. Dar ce sunt trei ani pentru Dumnezeul veșnic? El nu a uitat nicidecum, ce a spus prin Iotam. S-ar putea să treacă foarte mult timp, dar va veni timpul când Cuvântul lui Dumnezeu se va împlini. El revine la păcat. După ce Abimelec a domnit trei ani peste Sihem, Dumnezeu trimite un duh rău; acesta bate o pană de necredincioșie între Abimelec și locuitorii din Sihem. (Dumnezeu se folosește deseori de un duh rău, ca să atingă ținta dorită de El. Găsim aceasta de exemplu în 1 Samuel 15,14 și 1 Împărați 22,19-23).

Cuvântul din versetul 22 tradus prin »stăpânise«, se întâlnește în cartea Judecători numai aici și a fost probabil ales, ca să diferențieze domnia egoistă, rea, a lui Abimelec de domnia judecătorilor credincioși.

Judecata lui Dumnezeu vine în aceeași măsură asupra lui Ghedeon și asupra locuitorilor din Sihem. Cum apreciază Dumnezeu această chestiune? El lasă să vină judecata peste Abimelec, ca ucigași al fraților lui, și peste locuitorii Sihemului ca vinovați împreună cu el. Dumnezeu nu consideră pe locuitorii Sihemului ca fiind mai puțin vinovați. Ei au sprijinit pe Abimelec. Aceasta arată, cât de grav este înaintea lui Dumnezeu să sprijinești pe cineva, care se ocupă cu lucruri greșite, chiar și atunci când personal nu participi activ la aceste lucruri rele. Se pare că Abimelec nu mai locuia în Sihem. Aceasta se vede probabil clar din faptul că el avea în Zebul un locțiitor, sau un comandant (versetele 28,30), care îi reprezenta afacerile. El însuși își atinsese scopul și nu mai avea nevoie de locuitorii din Sihem. Consternarea lui personală, cu care el a câștigat simpatia lor la începutul acestui capitol, dispăruse. Locuitorii Sihemului i-au devenit unul după altul necredincioși. Un locuitor trădător din Sihem a relatat lui Abimelec despre comportarea înșelătoare a cetății. Este aproape un șir de trădări, minciuni și înșelătorii.

Gaal – versetele 26-29

O nouă făptură apare acum în scenă, al cărei nume este Gaal, acesta înseamnă „dezgust, repulsie”. El este fiul lui Ebed, al cărui nume înseamnă „sclavie, slujire”. El se folosește cu iscusință de lipsa de putere care s-a ivit și se bazează pe sentimentele de repulsie, pe care locuitorii din Sihem le aveau față de Abimelec. El mărește și mai mult prăpastia care era între cele două partide. Ocazia potrivită, de care se folosește, a fost sărbătoarea recoltei, când toți erau foarte bine dispuși și astfel ușor de influențat. El apelează la sentimentele lor naționale. Abimelec a apelat la legăturile lor de familie, dar Gaal se referă la înaintașii lor de demult. El le arată rădăcinile lor comune. Se pare că aceasta a fost pe placul locuitorilor din Sihem. În felul acesta el samănă sămânța nemulțumirii față de actualul împărat și cu această ocazie observă cât de ușor cuvintele sale dau naștere la o cotitură în popor. Tactica lui pare să aibă succes.

După aceste acțiuni pregătite, el apucă puterea și face pe grozavul, ca fiind conducătorul cel mai bun. Absalom va urmări mai târziu aceeași strategie, ca în defavoarea lui David să obțină favoarea din partea poporului (2 Samuel 15,1-6). El batjocorește pe Abimelec și supușii lui de odinioară se îndreaptă acum împotriva lui. Așa de simplu este să schimbi favoarea poporului. Un conducător firesc (carnal) este schimbat cu altul. Dar Gaal oferea cel puțin o vorbire frumoasă. Vedem aceasta în continuarea istoriei.

Zebul – versetele 30-33

Așa cum este în cazul tuturor planurilor întocmite cu înțelepciune, și care slujesc propriilor interese, găsim și aici elemente, de care nu s-a ținut seama. Gaal s-a înșelat cu privire la Zebul. Acesta a rămas credincios lui Abimelec. El trimite un mesaj lui Abimelec, care totodată conține un plan, ca să-l alunge cât mai degrabă. El este un om cu pregnant simț militar. Dacă Abimelec vine imediat, el poate să-l surprindă pe Gaal. El nu ar mai fi avut timp să adune pe locuitorii Sihemului într-o oștire ordonată. În afară de aceasta Zebul recomandă să întindă o capcană. Pe lângă aceasta lasă pe seama lui Abimelec, să acționeze după cum impune situația.

Împotrivirea este înfrântă - versetele 34-49

Abimelec urmează sfatul lui Zebul și se folosește de tactica tatălui său Ghedeon: acționează noaptea și își împarte oștirea pe grupe. Când Gaal iese pe poarta cetății, el vede armata lui Abimelec coborând de pe munte. Zebul spune, că este vorba de o halucinație. Când Gaal nu s-a lăsat păcălit, Zebul l-a provocat; el trebuie să arate că nu este numai unul care rostește vorbe mari, ci este unul, care are curaj să lupte. Locuitorii din Sihem sunt spectatori la această luptă. Ei nu au trecut încă cu adevărat de partea lui Gaal. Gaal este învins și Zebul își vede șansa să se debaraseze de Gaal, așa că își păstrează autoritatea asupra Sihemului. Aceasta nu înseamnă că el va aduce din nou Sihemul sub domnia lui Abimelec. Înțelegerea dintre Abimelec și Sihem s-a distrus complet. După ce Gaal a fost bătut, Abimelec vrea să supună din nou cetatea răzvrătită. El vrea să se răzbune pentru lipsa lor de credincioșie față de el. Rănit în mândria personală, se ridică împotriva locuitorilor cetății, atunci când aceștia erau la lucru pe câmp. Mândria rănită însoțită de îngâmfare a fost totdeauna și în comunitățile creștine cauza multor certuri cu multe jertfe.

Abimelec nu lasă să crească iarba peste aceasta. În timp ce locuitorii din Sihem sunt la lucru pe câmp, el ocupă cetatea cu o trupă, iar alte două cete s-au năpustit asupra oamenilor de pe câmp. Cine a căzut în mâinile lui nu scapă de mânia lui, iar cetatea o distruge. O presară cu sare, ceea ce simbolizează o pustiire totală și lipsă permanentă de fertilitate (Deuteronom 29,23; Psalmul 107,34). Sihemul va fi reconstruit abia după două sute de ani (1 Împărați 12,25).

Dorința de răzbunare și setea de sânge a neîndurătorului Abimelec se îndreaptă împotriva aproximativ 1000 de bărbați și femei care rămăseseră din Sihem, și care își găsiseră refugiu în

subsolul boltit al templului dumnezeului Berit. Probabil că s-au gândit, că idolul lor le va oferi protecție. Dar s-au înșelat. Abimelec dă ordin trupelor sale să facă ce face el (versetul 48), exact așa cum a făcut tatăl său în capitolul 7,17. De fapt modelul lui Ghedeon era bun, al lui Abimelec era rău. Un model bun este urmat de bine, dar un model rău dă naștere la rău. Abimelec merge în fruntea oștirii sale la luptă, urmărind exclusiv interese proprii, cu prețul concetățenilor lui, și din această cauză luptă împotriva cârnii și oaselor lui, așa cum s-a exprimat el în versetul 2 al acestui capitol. Dar toate acestea nu mai folosesc la nimic. Cu voalul dorinței de răzbunare înaintea ochilor a dat foc oamenilor din cetățuie. Prima parte din profeția lui Iotam s-a împlinit (vezi versetul 20a).

Sfârșitul lui Abimelec – versetele 50-57

Împlinirea celei de-a doua părți a profeției lui Iotam (vezi versetul 20b) nu se lasă mult așteptată. În foamea lui lacomă după putere, Abimelec merge mai departe la Tebeț, o cetate care se pare că stătea de asemenea sub administrația lui, dar care era răzvrătită. Ca și Sihem, Tebeț avea o clădire, care slujea ca loc de refugiu pentru locuitorii ei, și anume un turn. Deoarece în Sihem s-a dovedit a fi cu succes aprinderea cetățuiei, Abimelec vrea să facă și aici la fel, ca să pedepsească pe locuitori pentru necredințioșia lor față de el. Dar acum sosise timpul lui Dumnezeu, să răsplătească lui Abimelec răul pe care îl făcuse. Dumnezeu folosește o femeie, ca să-Și exercite judecata. Am văzut aceasta deja mai înainte în capitolul 4, unde Iael a bătut pe dușman.

Până în moarte Abimelec se gândește la onoarea sa. Nu este nici un gând de căință cu privire la viața sa și cu privire la răul pe care l-a făcut. El nu vrea să intre în istorie ca unul care a fost ucis de o femeie. Dar se străduiește în zadar. Nu omul scrie istoria, ci Dumnezeu. În 2 Samuel 11,21 Ioab aduce aminte lui David de această istorie, care amintește de moartea lui Abimelec printr-o femeie. După moartea lui Abimelec fiecare se duce la locul lui. Domnia severă a lui Abimelec dornic de putere nu a mai avut nicio influență asupra lor.

Ultimele versete dovedesc adevărul din Galateni 6,7-8: *»Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce samănă omul, aceea va și secera. Cine samănă în firea lui pământescă (ca Abimelec și locuitorii din Sihem), va secera din firea pământescă putrezirea.»* Este o atenționare care se adresează fiecăruia dintre noi.